

Gyöngyös, 1895. szeptember 29. – Budapest, 1986. június 9.

Joghallgatóként harcolt az első világháborúban; 1916-ban tisztjelöltként esett orosz hadifogságba. Jekatyerinburgban nevelőtiszt volt, majd a Szmolnij őrségében szolgált, megismerkedett a bolsevik párt vezetőivel. 1920-ban tért haza, a szegedi Ferenc József Tudományegyetemen jogtudományi doktori oklevelet szerzett. Tanulmányai után Frankfurtban banktisztviselő volt, majd a fővárosban állástalan diplomás, később bankalkalmazott. 1935-től Palágyi Róbert ügyvéd irodájában beosztott ügyvéd volt, majd önálló ügyvédi irodát tartott fenn 1940-ig. 1937-ben csatlakozott az illegális kommunista párthoz, a Vörös Segély aktivistája volt, majd a nemzeti ellenállásban Bajcsy-Zsilinszky Endre munkatársa. 1944 végétől kapcsolatot tartott fenn az NKVD magyarországi részlegével, 1948–1949-ben az MKP, majd az MDP Jogi Osztály vezetője volt. 1950-től a Legfelsőbb Bíróság tanácsvezető bírója, az un. Elvi Tanács elnöke. 1953 elején írásban tiltakozott a törvénytelen ségek ellen, a pártból kizárták, állásából elbocsátották. 1954-ben rehabilitálták, visszatérhetett hivatalába is. 1957-ben a Legfelsőbb Bíróság kollégiumvezető bírájaként nyugdíjazták. 1960-ig az Agrimpex Mezőgazdasági Külkereskedelmi Vállalat jogtanácsosa volt.